

Parcă s-a întâmplat ieri...

Duminică, 1 octombrie 2006

Gili Cârstea

Anul 34. În curtea Templului de la Ierusalim, un grup de frați din diaspora, foarte devotați cauzei lui Dumnezeu, discută ultimele evenimente din biserică. Sunt întrerupți de intervenția zgomotoasă a câtorva membri din comunitatea Izbăvirea.

Iehud Alexandrinul: Fraților, am găsit pe unul dintre cei care promovează învățăturile rabinului din Nazaret. Haideti să aflăm „adevărul prezent”...

Toți se adună repede în jurul lui Ștefan, curioși să vadă cum arată și ce spun cei din partidul „Calea.”

Magdi Cirenianul: Prin urmare, voi susțineți că biserica lui Dumnezeu nu a înțeles corect doctrina sanctuarului. Cum e: N-am înțeles noi bine, sau Moise a scris greșit?

Ștefan: Frații mei, Moise a scris corect, dar tot sistemul religiei noastre este o uriașă metaforă, o pildă despre alte realități pe care deocamdată nu le înțelegem corect și...

Setur: Ha! O mare metaforă? Adică nu avem nevoie de Templu, de preoți, și nu trebuie să aducem jertfă pentru păcat? Toate astea sunt invenții?

Ștefan: Noi le-am transformat în invenții. Ele erau indicii către realități cerești, și nicidecum acest sistem sângeros prin care noi am crezut că intrăm în grațiile lui Dumnezeu. Domnul ni le-a dat din milă, observând îndărătnicia și imaturitatea cu care părinții noștri au privit lucrurile bune pe care le avea Dumnezeu pregătite pentru noi. Iar noi am făcut din ele un monument de inutilitate națională, care Îl ascunde pe Dumnezeu de privirile închinătorului sincer.

Magdi: Halucinant... Deci voi susțineți că actualul serviciu divin nu mai reprezintă calea, reală, practică, prin care păcătosul se împacă cu Dumnezeu?

Ștefan: De ce crezi că perdeaua din templu s-a sfâșiat de sus până jos exact în momentul răstignirii?

Magdi: Care perdea? N-am auzit despre așa ceva!? Tu ai auzit, lehud?

Iehud: Deloc.

Ștefan: Asta înseamnă că este timpul să vă abonați la alte reviste. Templul, cele două încăperi sfinte, perdeaua dintre ele, chivotul, toate sunt simboluri pentru alte realități, pentru care noi n-am avut ochi până în ziua de azi. Când adevăratul Miel al lui Dumnezeu a fost jertfit, interfața preotească dintre păcătos și Dumnezeu a expirat. De aceea s-a rupt perdeaua. Nu vedeți că Dumnezeu încă ne vorbește prin lucrurile cu care suntem familiari, ca unor copii?

Iehud: Bazaconii! Dă-mi un singur verset din Scriptură unde Moise vorbește despre asemenea nimicuri. Iar eu îți dau sute în care el spune că sistemul jertfelor va fi o lege veșnică în poporul nostru. Sau poate pentru voi veșnic înseamnă cât aveți voi chef...

Magdi: Și dacă s-a rupt perdeaua, lucru care ține mai mult de zvonistică, am eu impresia, atunci poate și Templul trebuie dărâmat?

Ștefan: Poate nu trebuie dărâmat, atâta timp cât înțelegem că Dumnezeu nu locuiește în case făcute de mâini omenești...

Iehud: Și atunci Șekina și chivotul ce rost aveau? Voi nu prea citiți Scriptura, nu? Ascultă: „Să-mi faci un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor.” Exodul 25, 8 – dacă nu știai. Bun. Ce trebuia să facem la o asemenea poruncă? A greșit Moise când s-a apucat de ridicat cortul întâlnirii?

Ștefan: Nu a greșit, a făcut singurul lucru corect care se putea face în starea de orbire în care se găsea acel popor ieșit din robie. De câte ori a dorit poporul nostru să-l alunge pe Moise și să se întoarcă în Egipt? Neemia spunea despre noi atunci: „Dar părinții noștri s-au îngâmfat și și-au înțepenit grumazul. N-au urmat poruncile Tale.” Domnul S-a îndurat de noi și ne-a dat un înlocuitor pământesc pentru un plan ceresc pe care nu-l primeam deoarece nu-l înțelegeam.

Setur: Bravo, acum ne spui că avem grumazul înțepenit. Și tu faci parte din acest popor cu grumazul înțepenit. Pe cine crezi că batjocorești? Dumnezeu ne-a binecuvântat, și am rămas un popor doar datorită Sanctuarului, în jurul căruia ne-am strâns mereu în momente de criză. David, Solomon, Neemia, Ezra, toți aceștia și-au sacrificat viața pentru construirea Templului. Acum tu vii și spui că ei au fost niște caraghioși care și-au pierdut timpul?

Igual Cirenianul: Și dacă Templul este o așa treabă falimentară, de ce a răspuns Dumnezeu lui Solomon la inaugurare spectaculos și măreț? Nu pentru ca să vadă sfințenia Templului chiar și niște lunatici ca voi?

Magdi: Și pentru care motiv a pus Dumnezeu în fierbere marele imperiu de la răsărit, dacă nu pentru a aduce acasă un popor care să reclădească Templul? Ce rost aveau decretele lui Darius și Artaxerxe? De ce era nevoie de Zorobabel și Iosua marele preot?

Igual: Ca să înțeleagă niște tâmpiți ca voi „natura Domnului Hristos.” Haideți măi că ne pierdem timpul cu asemenea profeți de doi bani. Nu vedeți căăștia sulesc versetele Scripturii ca să scoată teorii noi? Pentru mine e clar, vor să defăimeze biserica lui Dumnezeu. Auzi, „limbaj metaforic”... Auzi, „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice”... Auzi, „limbaj întunecat”... Păi dacă Dumnezeu nu dorea să avem Templul, ar fi vorbit lămurit în Scriptură. Ah, da, am uitat: Părinții noștri erau grei de cap și Dumnezeu a așteptat să apară pe pământ niște deștepți ca voi care să priceapă lucrurile mai „spiritual”... Știi ce? Dacă gargara asta pe care voi o numiți lumină nouă venea de la Dumnezeu, ar fi fost primită și propovăduită de frații pe care chiar Dumnezeu i-a pus pe scaunul lui Moise. Nicidecum de niște prăpădiți ca voi.

Setur: În plus, chiar sunteți lipsiți de maniere, căci voi călcați regulile eticii bisericești umplând Ierusalimul cu invențiile voastre, în loc să le faceți cunoscute Comitetului pentru apărarea doctrinei, și apoi să așteptați deciziile lor. Deja starea națiunii este disperată, cu romanii peste noi; aveam acum nevoie de dezbinare și confuzie teologică... Tu îți imaginezi ce dezastru s-ar produce în acest popor dacă am accepta soluțiile voastre aberante?

Ștefan: Eu cred că tocmai soluțiile aberante pe care le folosim de sute de ani ne-au adus în criza socială și politică pe care o trăim. Nu trebuie să ascultați la mine. Citiți cărțile proorocilor. Motivul principal pentru care am fost duși mereu în robie a fost idolatria cruntă și subtilă în care poporul a fost târât de teologia populară. De ce nu a fost capabil Templul și sistemul nostru religios să ne ferească de închinarea la Baal, dacă l-am înțeles corect și am făcut ce trebuie? Cum a fost posibil să venim cu mielul la ușa Sanctuarului, apoi să ne întoarcem acasă și să pregătim turte împăratesei cerului? De ce aveam nevoie în fiecare an de ziua ispășirii și ștergerea păcatelor, ca apoi să o luăm de la capăt cu păcatele?

Igual: Păi întreabă-L pe Cel ce le-a rânduit.

Ștefan: Exact asta am făcut. Cel ce le-a rânduit a fost printre noi până de curând, iar El a spus că toate acestea au fost pilde, un model omenesc de a vorbi despre lucruri spirituale. El a spus că adevărații copii ai lui Dumnezeu sunt cei care se închină „în Duh și adevăr,” nu în Templul de la Ierusalim. Dar

se pare că ideea a fost prea complicată, căci El n-a îndrăznit să o exprime decât în fața unor samariteni, cu creiere mai puțin sofisticate.

Magdi: Samaritean ești tu și grupa ta de agitatori netrebnici. Vă spun eu ce-o să obțineți cu demersurile voastre prostești: Vom începe să ne acuzăm reciproc, ne vom pierde încrederea în misiunea noastră slăvită și vom ajunge un spectacol dezolant pentru neamurile din jur. Parcă aud comentarii la Atena sau Alexandria: „Știți, prietenii iudei, care insistau că sunt poporul lui Dumnezeu și au tot adevărul... Ei bine, s-au lepădat de religia lor. Au demolat Templul și au încetat sistemul jertfelor...” Patetic. Îmi vine să vărs doar când încerc să-mi imaginez efectele doctrinei voastre.

Ștefan: Dacă reușim să trecem de la simbol la realitate, așa cum ne cheamă Dumnezeu, nu are importanță ce spun neamurile din jur. Din contră, când ne vom închina în Duh și adevăr vom reuși ceea ce n-au reușit de veacuri generații de oameni ai poporului sfânt: Vom convinge neamurile că avem ceva autentic și ne vor lua în serios. Altfel vom rămâne comedia veșnică a națiunilor din jur. Nu observați că batem marea și uscatul să facem un convertit, în timp ce lumea se amuză de teatrul nefolositor pe care-l practicăm noi în jurul Sanctuarului?

Igual: Frate, mata ai nevoie să te înscrii din nou la cursurile de botez. Ești complet paralel cu doctrina bisericii. Eu unul n-am chef să mai ascult asemenea deversări de stupidități. Știți ce? Acest caz este de domeniul Marii adunări a bisericii. Am de gând să înaintez Sinedriului o petiție pentru stârpirea acestei secte periculoase. Ce ziceți?

Iehud: Da, cred că este ultima soluție. Eu am să cer înființarea unei comisii de disciplină, în fruntea căreia să fie numit Rabi Saul din Tars. El este cel mai pregătit pentru rezolvarea unor asemenea cazuri disperate. Dacă nu punem capăt rapid acestei situații deplorabile, ne așteaptă vremuri grele.

Ce a urmat după această „ceartă de vorbe” a fost cumplit. Rabi Saul din Tars a fost numit șeful comisiei de disciplină, Ștefan a fost ucis cu pietre, iar biserica a încetat să mai fie „obiectul iubirii și grijii lui Dumnezeu de pe pământ.” Mesia fusese deja declarat „un făcător de rele” și condamnat la moarte, iar urmașii Lui persecutați prin toată țara. Cazul a fost rezolvat, dar în acest demers Israel s-a trezit că a obținut ceea ce visase în secret de generații: A ajuns „ca celelalte neamuri.”

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Cor 10:11).